

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 29 листопада 2012 року № 48 (471)

ЛЮДЯНІСТЬ ОБ'ЄДНУЄ ДІТЕЙ ЗЕМЛІ

Жалобні урочистості із вшанування пам'яті жертв голодоморів, які в Україні традиційно проводяться в четверту суботу листопада, цього року, у 80-ті роковини Голодомору – геноциду українців 1932–1933 рр., стали виявом всенародної скорботи за невинно вбитими нашими земляками.

Утративши мільйони своїх синів і дочок у часи більшовицької тиранії, наша нація стала ущербною – духовно, морально та фізично. Убивці прирікали українців на виродження, і його привиди досі заслоняють нам дорогу до світу. Тому наш поступ такий тяжкий і трагічний. Та водночас – оптимістичний. Український народ зберіг людяність у роки терору нелюдів, і це вселяє нам надію на воскресіння. Наші праведники, ризикуючи життям, рятували від голодної смерті приречених.

Далеко не всі імена рятівників удалося встановити. А ті, що відомі, маємо пам'ятати – тепер і завжди. 24 листопада, під час урочистостей на Меморіалі пам'яті жертв голодоморів говорили про їх благородний чин, називали їхні прізвища, молилися за них. Людяність дарує надію. Тому такими просвітленими були обличчя тих, хто прийшов на Київські пагорби вшанувати пам'ять убитих голодом і подякувати тим, хто намагався їх врятувати.

Після панахиди, яку відправив патріарх УПЦ КП Філарет спільно зі священиками традиційних українських церков, після пронизливо людяної, шляхетної промови Євгена Сверстюка *(публікується нижче)* люди із запаленими свічками в руках покладали до пам'ятників Меморіалу пшеничні колоски, кетяги калини, квіти. Ми не ридали вголос – ридала наша душа. Пам'ятаємо... Людяність об'єднує дітей землі.

ПОДІЯ

ДЕНЬ СВОБОДИ – СВЯТО НАЦІЇ

22 листопада біля Адміністрації Президента України КУН разом з іншими партіями та організаціями національно-патріотичного спрямування вимагав відновлення відзначення Дня Свободи на державному рівні.

Під час акції активісти "привітали" Президента Януковича зі скасованим ним же Днем Свободи. Вони презентували йому велику листівку з карикатурами та закликами скасувати зиму, бо газ все ніяк не дешевшає; економіку, бо не працює; капусту, бо ослухалася Азарова і не стала доступною народові; авторитаризм, бо він чужий українцям.

Учасники акції також передали до Адміністрації Президента звернення із вимогою відновити відзначення на державному рівні Дня Свободи та забезпечити неухильне дотримання прав і свобод українських громадян, гарантованих Конституцією України.

Від Конгресу виступили голова Секретаріату Володимир Манько, голова Київського осередку КУНу Юрій Шепетюк та Микола Коханівський.

Закінчення на 2-й стор.

МОМЕНТ ІСТИНИ

НАРОДНА ПАМ'ЯТЬ ВІЧНА

Євген СВЕРСТЮК

Сьогодні нас збирає скорботна пам'ять – біль людської пам'яті. Той рятівний біль не затихає. Приглушений спершу, він прокинеться через півсторіччя і волатиме до неба. І головне, та пам'ять переходить у свідомість і сумління чужих вільних людей, які мають дар відчуття правди і обов'язок совісті.

Здавалося б, яке діло американським інтелектуалам Джеймсу Мейсу чи Роберту Конквесту до трагедії в невідомій їм Україні? Але людяність споріднює дітей Землі.

Брутальне зневаження українців і нищення народу вражало і жахало іноземців.

З мільйонів людських жертв Голодомору мені особливо запам'яталася мати з Полтавщини, яка одягла у вишиванки своїх трьох дітей, сама одяглась і замкнула двері від чорного світу.

Так їх і знайшли чотирьох урочисто одягнених, мертвих.

Поняття "геноциду" ввів у юридичний обіг Рафаель Лемкін і дав йому визначення як стратегічно задуманому злочину.

Він не конче означає нагальне знищення нації, як, скажімо, у випадку Голокосту. Він радше означає скоординований план різних дій, спрямованих на знищення суттєвих основ життя нації – культури, мови, національних почуттів, релігійних та економічних опор.

Поступовий геноцид як нищення особистої власності, безпеки, свободи, гідності почався в Україні в кінці 20-х років. Нема сенсу убивати сорок мільйонів селян, коли досить убити мозок – інтеліґенцію, душу – церкву і мову, а решту стероризувати голодом і перетворити народ на залякану масу рабів.

Полювання на українців почалося демонстративно – в день народження Тараса Шевченка. 9 березня 1930 року в Харківському оперному театрі почався відкритий суд над українською інтеліґенцією, звинуваченою… в тероризмі.

Смерть від голоду найстрашніша. Світ знав і промовчав задушення семи мільйонів людей у мирний час за один рік в центрі Європи. А тим, що уціліли, було заборонено казати слово "голод".

Великі злочини паралізують свідомість, але потім правда вибухає. "Каїне, де твій брат Авель?". Каїн приховує злочин перед Богом: "Хіба я сторож брату моєму?".

Злочинці завжди приховують злочин і саме те приховування викликає бажання розкрити приховану правду.

Розголошення Голодомору пришвидшувало падіння імперії зла. В основі голосування українця за незалежність 1 грудня 1991 року лежала також пам'ять про Голодомор.

Багато держав, десятки парламентів світу визнало геноцид України.

А Кремль і досі не визнає. Тобто, по суті, зберігає Каїнову "секретність злочину".

Однак для нас, на мій погляд, важливіше визнання Голодомору з боку самих українців, бо це є мірою їх пробудження, розкріпачення. Не визнають найчастіше люди, що травмовані долею своїх предків і успадкованим страхом.

Історична пам'ять сягає біблійних глибин. Вона закоренилася у наших святах, у нашій натурі. Ми пам'ятаємо день розп'яття Христа, пам'ятаємо день страти Йоана Хрестителя… Пам'ятаємо імена мучителів і їхніх жертв, пам'ятаємо відступників…

Християнська свідомість зберігає пам'ять століть. Та пам'ять вічного.

Ми повинні віддати честь українському президентові, що відновлював національну пам'ять. Що побудував цей музей Голодомору на київських горах. Інакше ми мали б пам'ятники Голодомору тільки в Канаді, Америці і Австралії. А ось тут уже стояв би "елітний" ресторан.

Схиляю голову перед усіма замученими Голодомором, а також перед тими, хто поклав камінь пам'яті Голодомору. Нехай ця пам'ять додає нам сил і мужності. Пом'янемо їх у своїх молитвах.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2013 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2013 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 7,01 грн., на 3 місяці – 21,03 грн., на 6 місяців – 42,06 грн., на рік – 84,12 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ПОДІЯ

ДЕНЬ СВОБОДИ – СВЯТО НАЦІЇ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"Минулого року, – зазначено у Зверненні до Президента України В. Януковича – своїм президентським указом, не моргнувши оком і не зваживши на думку більшості громадян України з цього приводу (ст. 28, 35 Конституції України (далі КУ), Ви скасували відзначення на державному рівні Дня Свободи.

Коли відразу ж після цього Ваша команда із завзяттям взялася за приведення у відповідність із вищеназваним указом законодавства України, грубо порушуючи при цьому гарантовані Конституцією права і свободи громадян України, Ви, як гарант додержання Конституції, прав і свобод, нею гарантованих (ст. 102 КУ), нічого не зробили для виконання свого прямого обов'язку".

У Зверненні наголошується, що шляхом так званого реформування із Законів України вимивався не тільки дух гарантованих Конституцією України прав і свобод, а й знищувалися такі споконвічні, традиційно українські цінності, як свобода вибору, зібрань, слова та висловлювань.

"І це при тому що саме ці ключові свободи дозволили Вам і Вашій політичній силі і активно працювати в опозиції та безболісно критикувати чинну на той час владу, і без проблем здобути цю владу", – читаємо в документі.

Вимагаємо невідкладно відновити відзначення на державному рівні Дня Свободи та забезпечити неухильне дотримання прав і свобод, гарантованих Конституцією України.

Звернення підписали: Конгрес Українських Націоналістів, Українська Народна Партія, УНА-УНСО, Українська партія, СОУ, УНМ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

УЧИТЕЛЬ ЗЕМЛЯНОМУ ЗАЙЦЕВІ НЕ КОНКУРЕНТ,

або Чому держбюджет перетворили на годівницю для "братви"

Людмила КОХАНЕЦЬ

Міністр економічного розвитку та торгівлі Петро Порошенко переконаний, що план доходів держбюджету на 2012 рік виконано не буде. Цьому є кілька причин: зокрема, у четвертому кварталі сталося різке падіння цін на основну продукцію українського експорту, що значно вплинуло на показники бюджету. Однак, заспокоює міністр, сьогоднішні доходи цілком достатні для того, щоб профінансувати всі захищені статті: "У 2012 році я не бачив загрози заборгованості ні з заробітних плат, ні з пенсій. Є ризик недофінансування частини капітальних видатків".

Однак багатьох працівників бюджетної сфери цей оптимістичний погляд нарешті чи надихає на спокій. Ризик недофінансування їхніх гаманців став для них не прогнозом, а реальністю. Про це свідчать численні сигнали з регіонів, зокрема про невиплату зарплат і пенсій заявляють освітяни Київщини та Житомирщини.

Щоправда, відсутність "покращання" Прем'єр-міністр вбачає не в недолугій політиці влади, а в прорахунках місцевих керівників, які не забезпечили… правильного голосування на своїх територіях. Цікава логіка у Миколи Азарова. Якщо штаби "регіоналів" досі не можуть розрахуватися з найнятими "прихильниками", що спричиняє скандали в багатьох місцях, то як би вони забезпечили тотальну виплату зарплат? Адже дерибан – єдина зрозуміла для цієї компанії фінансова операція – ніколи не був джерелом наповнення бюджету, звісно, якщо йдеться про державну скарбницю, а не власні кишені наближених до годівниці "братків".

Спочатку прем'єр узагалі не втямив, чим народ невдоволений і чому протестує в умовах "стабільності". Але під зливою публікацій у ЗМІ (до слова, також "неправильних", бо впритул не бачать благості влади. – **Авт.**) та звернень до уряду зокрема і особисто на сторінку в соціальній мережі "просунутого" в Інтернет-просторі Миколи Яновича, він нарешті отямився від порожньо-державних дум і спостеріг, що "склалася досить неприємна ситуація, коли громадяни інформують про затримки виплат заробітної плати, а жоден з керівників регіонів не звертався за допомогою до центральної влади". А чим, власне, Центр на чолі з такими "царями в голові" зарадить, коли "за затримки з виплатами… учителям, лікарям, іншим працівникам бюджетної сфери несуть персональну відповідальність керівники регіональних органів виконавчої влади"?

Ні, ми, звичайно, місцевих керівників не захищаємо, тим паче, що абсолютна більшість з них поєднує виконавчу владу з членством у тій партії, якою заправляє гнучкий на "відмазки", наче шланг на капустяній грядці, прем'єр. Але як місцевим князькам "персонально відповідати" за бюджетників, коли сам бюджет зяє величезними дірками після витрат на забезпечення комфортної "життєдіяльності" вищого чиновництва Центру? Скажімо, чи може провінційний учитель конкурувати із земляним зайцем Віктора Федоровича або районний Будинок культури з Міжгір'ям? Прокладення дороги до мисливських угідь Президента вже за вартістю тягне на стратегічний об'єкт держави, таке собі "міні-Євро" на 122 мільйони гривень, і ще в кошторис не вклалися – потрібні додаткові мільйони.

Як стверджує народний депутат Сергій Соболєв, "з держбюджету ще раз виділено 5,54 мільйона гривень на додаткові ремонтні роботи автодороги, що веде до мисливської резиденції Януковича у Сухолуччі… Із заробітних плат лікарям і вчителям влада не може одержати відкатів, а ось з чергового будівництва чи ремонту помість Януковича можна одержати чимало. Саме тому головними витратами влади є дорожні роботи, багатомільйонні ремонти".

І це справді так, якщо згадати про інші "стратегічні" об'єкти причетних до родини людей – карпатські та кримські резиденції, начинені диво-технікою та розкішними меблями. Чого вартий лише скляний ліфт, що тягнутиме догори на два поверхи огрядне тіло голови Нацбанку Арбузова!

Характерно, що влада не тільки вирішує питання власного комфорту за рахунок держбюджету, а й наживається на ньому, передаючи замовлення на ремонт, оздоблення та придбання всіх предметів "понту" підконтрольним фірмам. Наприклад, апарат Ради національної безпеки й оборони днями за результатами тендеру уклав угоду з ТОВ "Арма Моторс" на придбання десяти легкових автівок на суму 2,5 мільйона гривень. Одним із засновників цього товариства є син заступника секретаря РНБО Володимира Сівковича. Мабуть, саме близькій людині могли довірити таке замовлення: "РНБОУ вимагало, щоб автівки мали двозонний клімат-контроль, іонізатор-ароматизатор повітря, масажне сидіння водія з електрорегулюванням та функцією автозапам'ятовування, обігрів передніх сидінь…". "Вісник державних закупівель", який перелічує ці примхи чиновників, також зазначає, що виконання державних обов'язків вони не уявляють без модерних програвачів, високочастотних динаміків та іншої "крутизни". Від кого "обороняються" клерки органу, який "пасе" власні, а не національні інтереси і є хіба що запаленим "апендиксом" в організмі влади за ефективністю своєї діяльності?

Втім, у Партії регіонів не бачать у такому парадоксальному поділі бюджетних коштів – мільйони на владу і копійки на народ – очевидної несправедливості. Навпаки, вважають ознакою нормальності, що навіть під час кризи витрачаються шалені гроші на "представницькі речі" для Президента. І справді, яка "дрібниця", що бюджетників і пенсіонерів "ощасливлюють" поки що діркою від бублика, а Вікторові Януковичу знову виділяють два з половиною мільйони – на нові шини та броньовані автомобілі!

"Це навіть добре, якщо ми говоримо про представницькі речі на рівні держави", – похвалив ДУСю регіонал Владислав Лук'янов. Що ж, коли логіка збочена від вседозволеності, можна і в чорному побачити біле. Тільки здається, що найліпшим показником представництва держави у світі є не позолота "елітних" унітазів, а щасливий, вільний і ситий народ. Справедливість, тим паче у кризу, ще ніколи не псувала іміджу влади. Хоча для нашої, схоже, таке поняття взагалі недоступне. І його не підсилять навіть високочастотні динаміки…

ПАМ'ЯТЬ

НА КОРТУМОВІЙ ГОРІ

У суботу, 24 листопада, у Львові, на Кортумовій горі, що поруч з Янівським цвинтарем, патріотична громадськість міста вшанувала пам'ять членів ОУН, розстріляних німецькими окупантами 25 листопада 1942 року. Цього року минуло рівно 70 років із дня цієї трагічної події.

Біля пам'ятника загиблим оунівцям відправили панахиду. Після цього Тарас Миська із ОУМ "Спадщина" розповів про події, що відбулись 70 років тому. Мар'яна Максимів із молодіжної референтури Львівської міської організації КУНу зазначила, що важливо пам'ятати про цю подію кожному, щоб унеможливити фальсифікацію нашої історії, особливо це стосується міфів про колаборантство.

Вшанування пам'яті оунівців уже третій рік поспіль проводиться з ініціативи організації української молоді "Спадщина" та молодіжної референтури Конгресу Українських Націоналістів. Цього року у спільній молитві взяли участь і представники інших громадських організацій, зокрема: ОУН(м) та НСОУ "Пласт".

На похованні, освяченому 12 серпня 1990 року, викарбовано: "На цьому місці 25.XI.1942 р. розстріляні фашистськими окупантами та поховані 28 членів Організації Українських Націоналістів", "Борітеся – поборете", "Серед них Андрій П'ясецький – міністр лісництва Державного правління України під проводом Ярослава Стецька".

Організатори акції відзначають, що трагедія, що сталася 70 років тому на Кортумовій горі, це ще один доказ боротьби ОУН із нацистами.

"Цією акцією ми віддаємо належне тим, завдяки кому ми сьогодні живемо в вільній країні", – підкреслюють патріоти.

Історична довідка

Ця подія сталася пізньої осені. 25 листопада 1942 року гітлерівські окупанти привели на схил Кортумової гори (поряд розташовувався німецький табір для полонених), що у Львові, українських заручників. Серед них було 28 в'язнів тюрми Лонцького. На зустріч зі смертю йшов і 33-річний львівський науковець, міністр лісу уряду Ярослава Стецька – Андрій П'ясецький.

Формальна причина – відповідь за вбивство українськими підпільниками Сендеги – офіцера німецької поліції (під час втечі із засідки, саме Д.Маївський, провідний член ОУН, відстрілюючись, вбив двох німецьких офіцерів, серед них і Сендегу). Помстою нацистів стають розстріли не тільки членів ОУН, а й свідомих українців, громадських діячів, близько 100 заручників.

Арешт Андрія П'ясецького також був формальним – 8 січня 1942 року в Страдчі, через доноси Ганса Барта про саботаж. Жодні втручання не допомогли. Начальник гестапо заявив, що "навіть, коли б слідство виявило, що П'ясецький не саботував свідомо, сам факт, що він наважився входити в суперечку з німцем, заслуговує кари".

Молодіжна референтура
Львівської МО
Конгресу Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71	Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37	Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63	Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73	Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93	Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34	Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
			Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
			Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43	Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

З'ЇЗД СОУ

ОФІЦЕРСЬКА РОЗМОВА ПРО НАБОЛІЛЕ

"...вступаючи в члени СОУ, урочисто обіцяю...завжди пам'ятати, що доля України – це водночас і моя доля, і доля моєї сім'ї, тому у своїй діяльності керуватися тільки інтересами України..."

Із Кодексу честі члена Спілки офіцерів України

24 листопада в Києві відбувся XXI з'їзд Спілки офіцерів України – Всеукраїнської громадської організації, яка об'єднує понад 10 тисяч членів. Заснована в липні 1991 року, СОУ стояла біля джерел створення Збройних сил України, зробила вагомий внесок у їхнє відродження, зокрема, Військово-Морських сил. Більшість чинного законодавства України з військових питань розроблено за безпосередньою участю спілчан. Чітка високопатріотична позиція Спілки, безкомпромісність її членства – коли йшлося про національні інтереси та безпеку України – ще на початку 90-х років забезпечили СОУ високий авторитет у суспільстві. Вона стала однією з тих громадських організацій, яким найбільше довіряли українці. Чимало членів СОУ були обрані народними депутатами України. Спілка офіцерів і сьогодні залишається надпартійною організацією, для якої понад усе – незалежна Українська держава.

Протягом тривалого часу СОУ очолював полковник запасу В'ячеслав Білоус. Його звітна доповідь на XXI з'їзді "Про роботу виконавчого комітету СОУ за період від 17 квітня 2010 року по 24 листопада 2012 року" відзначалася грунтовним аналізом і конкретикою. Про головні напрями діяльності СОУ – зміцнення обороноздатності Української держави, соціальний захист військовослужбовців і членів їхніх сімей, патріотичне виховання молоді – йшлося і в доповіді, і у виступах делагатів з'їзду. Спілка офіцерів, яка завжди суттєво впливала на ухвалення рішень, що стосуються Збройних сил України, нині змушена констатувати: за президентства Віктора Януковича до її пропозицій і вимог не прислухаються. Так, слушні зауваження СОУ, її позиція щодо засадничих постулатів не були враховані у військовій доктрині України, затвердженій 12 червня цього року. Як зазначив голова СОУ В'ячеслав Білоус, Спілці не вдалося добитися проведення парламентських слухань із військового будівництва. Тим часом українські офіцери мають усі підстави непокоїтися становищем ЗСУ, на фінансування яких, до речі, держава виділяє лише 0,8 відсотка від валового продукту, за мінімальної потреби – три відсотки.

Держава зобов'язана подбати про соціальні стандарти захисників Вітчизни. СОУ наполягає на створенні проекту нового контракту держави та військовослужбовців, у якому для останніх мають бути зафіксовані не лише обов'язки, а й права. Приміром, протягом п'яти років офіцер має бути забезпечений житлом, яке за двадцять років служби стає його власністю. Військовослужбовців необхідно прирівняти до державних службовців – за рівнем соціального захисту – їх і членів їхніх сімей, пенсійного забезпечення тощо.

Утім, сама Спілка офіцерів України – численна громадська організація – має мізерне фінансування від держави і навіть уперше за свою історію проводить з'їзд на "цивільній" території – у приміщенні Спілки письменників України. Схоже, чинна влада послідовно намагається позбутися структур, у діяльності яких є чітко виражений національний сегмент.

До безперечних надбань СОУ належить її досвід в організації заходів національно-патріотичного звучання або активна участь у них. Відзначення подвигу Героїв Крут, Базару, Української Повстанської Армії вже стали для Спілки офіцерів традицією. До Дня Незалежності України Севастопольська організація СОУ – одна з найактивніших в Україні – вже декілька років підряд проводить автопробіг по місту під державними прапорами і прапорами Військово-Морських сил Збройних сил України. Нещодавно відзначено 20-річчя ВМС України, якому Севастопольська СОУ приділяє багато уваги, про що говорив на з"їзді один із членів СОУ і будівничих ВМСУ Анатолій Данилов.

Робоча президія з'їзду (зліва направо): Євген ЛУПАКОВ, Сергій ЛИТВИН, В'ячеслав БІЛОУС і Петро КОСТЮК

Потужний, насичений різноплановими заходами обсяг діяльності Івано-Франківської обласної організації СОУ, про що доповідав її голова Іван Лазар. В області діє 19 районних організацій СОУ, серед них – одні з найдіяльніших Косівська, Рогатинська, Верховинська та інші. Члени СОУ, які служать в армії чи працюють у колективах, мають відчутний вплив у своїх середовищах і плідно співпрацюють із місцевими патріотичними громадськими організаціями, зокрема, з козацьким товариством "Галицька січ". Спільно святкуючи День захисника України, вони запропонували, аби й на державному рівні це свято відзначалося саме 29 січня – в День Героїв Крут. На Банковій їх, зрозуміло, не почули. Одна із форм патріотичного виховання на героїчній історії України, яку практикують іванофранківці, – форум молодих захисників Вітчизни та низка інших заходів, які заслуговують поширення в усій Україні.

Важливі проблеми порушили у своїх промовах голова Львівської обласної організації СОУ полковник Петро Костюк, перший заступник голови СОУ Сергій Литвин, член Проводу СОУ, народний депутат України Юрій Прокопчук, голова Житомирської обласної організації СОУ Олег Коновалов та інші промовці. Конструктивно виступали й гості – представник Уповноваженого Верховної Ради з прав людини Олександр Сасько, заступник голови Державної служби з питань інвалідів і ветеранів Сергій Держажевський, президент Асоціації українських банків Олександр Сугоняко.

Переважна більшість промовців позитивно відгукнулися про діяльність виконавчого комітету СОУ, а дехто, як це притаманно для демократичного середовища, піддав її критиці. В кожному разі дискусія на з'їзді була розмовою офіцерів-державників, які вболівають за Україну та її Збройні сили та інші силові структури України. Найважливіші пропозиції лягли в основу Резолюції з'їзду та його Заяву. Крім цих документів, з'їзд ухвалив рішення клопотати перед Президентом України про надання народному героєві, сотенному Української Повстанської Армії Мирославу Симчичу звання Героя України.

З'їзд обрав нове керівництво Спілки офіцерів України. В'ячеслав Білоус, якого вкотре висували на голову СОУ, зняв свою кандидатуру і запропонував обрати новим очільником Спілки капітана першого рангу Євгена Лупакова. Делегати з'їзду пропозицію підтримали й обрали головою СОУ Є.Лупакова, а його першим заступником – за пропозицією Є.Лупакова – В'ячеслава Білоуса.

Тепер, коли визначено орієнтири і завдання СОУ в нових реаліях, віриться, що офіцери докладуть максимум зусиль, аби незалежність Української держави була надійно захищена.

Ольга ДМИТРЕНКО

Витяг з

РЕЗОЛЮЦІЇ

XXI з'їзду Всеукраїнської громадської організації Спілки офіцерів України у сфері військового будівництва і соціального захисту військовослужбовців та ветеранів військової служби

З огляду на сучасний стан Збройних сил України та інших силових структур, що склався в ході так званих реформ, за умов хронічного їх недофінансування, XXI з'їзд Спілки офіцерів України вносить такі пропозиції:

I. У сфері військового будівництва

1. У Збройних силах України та інших силових структурах виключити вплив будь-яких політичних партій і здійснити департизацію керівних посад, припинити призначення на керівні посади державних службовців у силових структурах людей з кримінальним минулим.

2. Забезпечити мінімізацію політичного втручання у справи військових та добровільне визнання цивільними взаємної компетенції та відповідальності в ухваленні рішень у сфері національної безпеки й оборони.

3. Забезпечити відповідальність цивільних посадових осіб у силових структурах за результати їхньої діяльності.

4. Розробити державну програму відродження військово-промислового комплексу з метою оновлення і вдосконалення техніки та озброєння відповідно до сучасних вимог.

5. Забезпечити виконання Указу Президента України щодо проходження громадянами України служби у військовому резерві Збройних сил України.

II. У сфері соціального захисту військовослужбовців та ветеранів військової служби

Спілка офіцерів України категорично виступає проти невиконання всіма урядами України соціальних гарантій, передбачених Законом України від 20 грудня 1991 року № 2011-XII "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей ", Законом України від 15 червня 2004 року № 1763-IУ "Про державні гарантії соціального захисту військовослужбовців, які звільняються із служби у зв'язку з реформуванням Збройних Сил України, та членів їхніх сімей", Законом України від 22 жовтня 1993 року № 3551-XII "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту", намірів урізати соціальний пакет для військових, застосувати дискримінаційні норми щодо до сімей військовослужбовців.

Унаслідок частих переїздів дружини військових стають неконкурентними на ринку праці, часто є безробітними або низькооплачуваними, тож у розрахунку на одного члена сім'ї дохід офіцерів та пенсіонерів з їх числа дуже часто є за межею бідності.

Спілка офіцерів України вважає за необхідне:

1. Затвердити державні соціальні стандарти і нормативи (відповідно до п.10 Прикінцевих положень Податкового кодексу). При цьому здійснити повне фінансування компенсацій інвалідам війни і Збройних сил 1 і 2 груп, учасникам війни – у найближчі 1-2 роки, іншим інвалідам та учасникам бойових дій – у найближчі 2-3 роки.

2. Організувати розробку змін до законів і нормативних актів Президента України та Уряду стосовно усунення дискримінаційних положень щодо прав військовослужбовців, осіб, звільнених з військової служби, та членів їх сімей стосовно інших категорій державних службовців.

3. Прирівняти посадові оклади військовослужбовців до посадових окладів державних службовців.

Прирівняти тарифну сітку посадових окладів військовослужбовців до системи посадових окладів державних службовців, а окладів за військовим званням – до оплати за ранги державних службовців, при цьому прирівняти посадові оклади військовослужбовця-контрактника першого тарифного розряду першого року служби.

Збільшити розмір окладів за військовим званням до рівня посадових окладів державних службовців та встановити їх взаємозв'язок з доплатою за ранги державних службовців.

Усунути несправедливість, коли нині за померлого державного службовця пенсія у разі втрати годувальника призначається у розмірі мінімум 70 відсотків від його заробітної платні, а за військовослужбовця – тільки 30 відсотків (учасників бойових дій – 40 відсотків).

4. Державою визнати борг перед безквартирними військовослужбовцями і ввести цей борг у державний бюджет України і протягом 5 років забезпечити їх житлом.

5. Постановою Кабінету Міністрів України затвердити новий текст Контракту військовослужбовця, де забезпечити не тільки обов'язки, а й права військовослужбовців, зокрема права на житло (військовослужбовець не повинен писати рапорт щодо черги на житло, час отримання житла повинен бути обумовлений в контракті), та відповідальність держави за невиконання контракту.

6. Прийняти необхідні рішення для розв'язання житлової проблеми військових, що перебувають на квартирному обліку в Міністерстві оборони та у виконавчих органах місцевої влади, встановити у Державному бюджеті на 2013-й і наступні роки повне фінансування "Комплексної програми забезпечення житлом військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу, посадових осіб митної служби та членів їх сімей".

7. Виключити ухвалення нормативних актів, що порушують Закон України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей", яким заборонено зміну підпорядкування, перепрофілювання військово-медичних закладів охорони здоров'я, санаторно-курортних та оздоровчих закладів Міністерства оборони України, Служби безпеки України та Державної прикордонної служби України. Виключити норми, що суперечать цьому закону в уже прийнятих нормативних актах.

Ухвалено XXI з'їздом Спілки офіцерів України, Київ, 24 листопада 2012 року.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Стефан КУРТУА: "СМЕРТЬ ВІД ГОЛОДУ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ ПІД ЧАС ГОЛОДОМОРУ "ДОРІВНЮЄ" СМЕРТІ ВІД ГОЛОДУ ЄВРЕЙСЬКОЇ ДИТИНИ У ВАРШАВСЬКОМУ ҐЕТТО"

Стефан Куртуа, якому 25 листопада ц.р. виповнилося 65 років, належить до тих французьких істориків, які чітко і ясно заявили: "Голодомор в Україні 1932–1933 років був геноцидом українського народу". При цьому відомий дослідник вважає, що геноцид був подвійним – класовим і національним (етнічним). Коли він опублікував у співавторстві "Чорну книгу комунізму", його було піддано дуже брутальній критиці. Багато хто вимагав його відставки з посади керівника наукової лабораторії Національного центру наукових досліджень Франції (CNRS). В розмові з Тарасом Марусиком він зізнався, що наслідки його досліджень комунізму й тоталітаризму даються взнаки досі. Вже 23 роки він залишається на тій самій посаді, без жодного кар'єрного росту – і це незважаючи на десятки опублікованих праць. До кар'єрних проблем додалося кулуарне рішення керівництва CNRS закрити очолювану ним лабораторію до кінця 2013 року.

Інтерв'ю зі С.Куртуа записане в його паризькій квартирі.

– Пане Куртуа! Ви якось нагадали слова колишнього прем'єр-міністра Франції, соціаліста Ліонеля Жоспена: "Я пишаюся, що в моєму уряді є комуністи". Чи міг би подібне сказати теперішній президент Франції соціаліст Франсуа Олланд?

– Гадаю, що Ф.Олланд міг би сказати таке. Нагадаю, що коли Л.Жоспен був призначений прем'єр-міністром і покинув пост першого секретаря Соціалістичної партії (СП), його наступником на цій посаді став Ф.Олланд. Тому, звичайно, перший секретар повинен погоджуватися із заявами прем'єра, який до цього був керівником СП.

– А як президент він міг би зробити таку заяву?

– Не думаю, тому що, по-перше, чимало води стекло з того часу і політична ситуація у Франції змінилася. По-друге, комуністи не мають вже такої ваги, як раніше. Крім того, вони не в уряді. Ба більше, саме зараз вони виходять з лівої парламентської більшості. Останнім часом комуністи вже двічі чи тричі голосували в Сенаті з правицею проти законодавчих ініціатив уряду соціалістів.

– Раніше Французька компартія (ФКП) була доволі потужною політичною силою. Нерідко в соціалістичних урядах Франції були члени ФКП. На перший погляд здається, що соціалісти і комуністи доповнювали одне одного.

– Чимало нинішніх соціалістів були раніше троцькістами, потім стали комуністами, наприклад, Домінік Строс-Кан і, дуже вірогідно, Ф.Олланд. Цікавою є історія взаємин між соціалістом Франсуа Міттераном, який у 1981 році стане президентом Франції, і комуністами. Саме Ф.Міттеран першим пішов на альянс з комуністами в 1972 році з метою здобути додаткові голоси. В той час ФКП була дуже могутня, а СП – настільки ж слабка. В 1971 році, коли Ф.Міттеран прийшов до керма СП, партія перебувала в стані зникнення. Створюючи альянс, комуністи вважали, що від цього виграють вони, а Ф.Міттеран був переконаний, що завдяки такій коаліції він усуне комуністів від влади. Через кілька днів після фанфар з нагоди підписання угоди між ФКП і СП Ф.Міттеран поїхав на з'їзд Соцінтерну, де був жорстко розкритикований лідерами інших соціалістичних партій. Йому казали, що він божевільний, на що незворушний Ф.Міттеран відповів: "Не хвилюйтеся. Завдяки цьому альянсові я візьму додаткових два мільйони голосів у комуністів і знищу ФКП". Це саме те, що сталося пізніше. Не забуваймо, що він був завжди антикомуністом.

Ф.Міттеран був політиком макіавеллівського типу. У боротьбі проти своїх опонентів він вирішив використати потенціал крайніх лівих, які при кожній нагоді наскакували на комуністів: "Ви не справжні комуністи, ви навіть не революціонери". Пригадую, коли я ще був членом анархомаоїстської групи, під час однієї демонстрації в Парижі 1968 року ми, молоді анархісти, вклинилися в колону комуністів і викрикували гасла проти них. Якраз тоді, коли Ф.Міттеран очолив СП, більшість лівацьких груп почали розпадатися, і значний кадровий революційний потенціал вивільнився. Знаючи це, він доклав зусиль і залучив у соцпартію кілька сотень колишніх ліваків. Вони стали ударною силою Ф.Міттерана як проти комуністів, так і при відродженні СП. Першою особою, яка накинулася з критикою на голову ФКП Жоржа Марше на телебаченні, був лідер соціалістів, давній троцькіст Л.Жоспен. Їхній діалог був схожий на боксерський поєдинок без шансів для комуніста. Ось у такий підступний спосіб Ф.Міттеран нищив комуністів, і часто вони не могли зрозуміти, що діється.

З американських архівів ми дізналися дивні речі. В 1981 році, коли Ф.Міттерана обрали президентом Франції, він запрошує 4 міністрів-комуністів у соціалістичний уряд. Новий уряд на чолі з прем'єр-міністром П'єром Моруа на ганку головного входу Єлисейського палацу (резиденція президента Французької республіки. – **Т.М.**) позував численним журналістам. Комуністи виказували

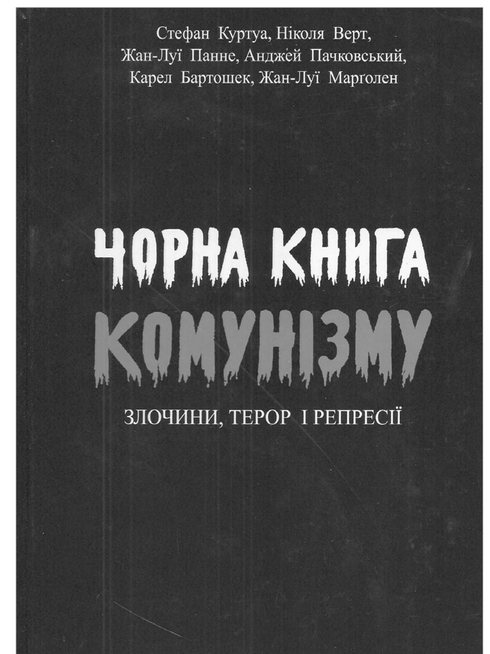
Полиця з перекладами «Чорної книги комунізму»

свою радість. Як тільки церемонія фотографування завершилася, з протилежного боку резиденції, де є невеликі двері, які виходять в сад, до Єлисейського палацу зайшов спеціальний посланник Рональда Рейгана. Під час сніданку з Ф.Міттераном він висловив занепокоєння американського президента альянсом соціалістів з комуністами, на що французький президент відповів: "Це дрібниці. Вони не матимуть жодних владних повноважень. Я їх знищу".

– Я хочу процитувати фрагменти книжки Бенуа Райські "Єврейська дитина й українська дитина. Міркування про блюзнірство", які торкаються безпосередньо Вас. Перша цитата: "Подивімося тепер зблизька, чому "дорівнює" і скільки "важить" українська дитина, уявлена Стефаном Куртуа". Друга цитата: "Ви всі, хто з "української дитини" зробив символ, мученика або щит, наберіться трохи терпіння. Ви, звичайно, не відмовитеся ще взяти краплину єврейської крові з душком погромів". Чи Ви можете прокоментувати згадані вислови?

– Так, звичайно. Я дуже добре знаю цю огидну і ганебну книжку. Я навіть був з ним у прямому ефірі на телебаченні і йому було вкрай важко відповідати на мої запитання. Треба знати, хто такий Бенуа Райські. Його батько Адам Райські, польський єврей, здавен був польським комуністом, а пройдений ним шлях був вельми особливим. В 30-ті роки він переїхав до Франції, де обіймав певні посади в ФКП до війни і під час неї. Після війни А.Райські організував шпигунську мережу польських комуністів у Франції, діяльність якої була припинена французькими службами, після чого він був змушений рятуючись швидко тікати до Польщі. Там він одержав звання полковника розвідувальної служби і був призначений керівником структури, яка здійснювала цензуру друкованої продукції. Відтак до 1956 року А.Райські був заступником міністра із зовнішньої торгівлі, що допомагало йому прикривати операції з фінансування ФКП та інших компартій Заходу польською й іншими компартіями Сходу. І ось син цього пана дав нам урок моралі, тоді як він сам, Бенуа Райські, мешкаючи в Польщі з 1949 по 1956 роки і будучи, звичайно, гарним піонером і зразковим комсомольцем, не має, на мою думку, жодного права на повчання.

А все почалося з моєї передмови до "Чорної книги комунізму", в якій я написав, що смерть від голоду української дитини під час Голодомору 1932–1933 років "дорівнює" смерті від голоду єврейської дитини у варшавському ґетто в 40-х роках. Ви знаєте, це речення з абсолютно очевидною істиною (хто може це заперечувати?) викликало справжній скандал, зокрема в частини єврейської спільноти. Ніхто не заперечує, що євреї багато страждали, але не тільки вони. Українці також багато страждали, і казахи, і камбоджійці, і китайці. На жаль, не один народ багато страждав у XX столітті. Це треба визнати й усвідомити. Я написав не одну працю про винищення євреїв, і це одна з характеристик нацистського тоталітаризму. Але спроба класового і національного геноциду українців характеризує більшовицький тоталітаризм. Якщо цього не розумієте, то не треба займатися історією і залишатися зі своїм старим засліпленням і політичною заангажованістю 30–40–50-річної давності.

Стефан Куртуа, Ніколя Верт, Жан-Луї Панне, Анджей Пачковський, Карел Бартошек, Жан-Луї Марголен

ЧОРНА КНИГА КОМУНІЗМУ

ЗЛОЧИНИ, ТЕРОР І РЕПРЕСІЇ

– Чи після тієї публічної дискусії Ви ще зустрічалися з Бенуа Райські в прямому ефірі?

– Ні. Але було своєрідне продовження. Треба сказати, що раніше я видав кілька книжок з його батьком А.Райські, але наша співпраця припинилася, коли ми посварилися. Три або чотири роки тому А.Райські помер, і газета "Монд" замовила мені написати некролог. Я підготував некролог, в якому не оминув також деяких неприємних моментів його біографії. Після публікації син став скаженим, почав розміщувати в Інтернеті якісь образливі матеріали про мене, написав, що наб'є мені морду. Я з цього посміявся, бо я його добре знаю – три вершки від землі. Мене торкати не варто. Він забув, що я, все-таки, 25 років грав у реґбі. І якщо він справді хоче, то я не маю проблем.

– Як Ви ставитеся до оприлюднення історикам, які досліджують болючу тему репресій, не лише прізвищ, але й етнічної належності? Я маю на увазі, наприклад, книгу доктора історичних наук Сергія Білоконя, де він за архівними матеріалами подає списки членів "трійок" НКВД, переважна більшість яких – євреї. Дехто критикував його за це.

– Розкажу Вам одну забавну річ. Десь чотири-п'ять років тому в Парижі відбувалася наукова конференція, присвячена Великому теророві 1937–1938 років. У ній брали участь історики з різних країн, в тому числі і з України, зокрема, один молодий історик. Не пригадую вже його прізвища. Він виступав з доповіддю якраз про діяльність НКВД в Україні. Все було тихо-мирно аж до того моменту, коли він сказав, що в НКВД працювало багато євреїв, і розповів про приїзд Єжова до Києва, де той зібрав велику кількість членів НКВД України. Як повідав молодий історик, Єжов піднявся на трибуну, подивився на авдиторію, приклавши долоню до чола, і промовив: "Таке враження, що тут НКВД Біробіджана, а не НКВД України". Якби Ви побачили тоді зал засідань. Я думаю, що стеля впаде на голови. Це була паніка.

Жаль, що до цієї конференції не дожила Анні Крігель, найкращий фахівець з комунізму у Франції. В останній період життя вона повернулася до свого єврейського коріння, добре знала юдаїзм, проблеми сіонізму тощо. На початку 90-х

років вона провела семінар, присвячений відповідальності євреїв за більшовицьку революцію. Це викликало скандал. Але вона була єдиною, чий інтелектуальний і політичний авторитет був достатній для того, щоб порушувати це питання. Я знаю, що А.Кріґель мала намір написати книжку про це, але не встигла. А після її смерті в 1995 році ніхто не наважується знову взятися за дослідження цієї теми, хоча історики знають, що половина вищої номенклатури НКВД були євреями, яких Сталін пізніше ліквідував.

– Під час моєї конференції в Центрі слов'янських досліджень, присвяченої парламентським виборам в Україні 28 жовтня 2012 року, Ви згадали про виборчі фальсифікації у Франції в так званому "червоному поясі" довкола Парижа, в містечках, контрольованих ФКП, й обіцяли детальніше розповісти про це в інтерв'ю.

– Це було в кінці 80-х років минулого століття, ще до розпаду СРСР. У журналі "Комунізм", який ми заснували спільно з А.Кріґель, після гострих дискусій ми опублікували велику статтю "Деякі виборчі звичаї: випадок Іврі-сюр-Сен". Це містечко, розташоване за 6 кілометрів на схід від Парижа, муніципалітет якого десятками років був контрольований комуністами і яке понад 30 років було "базовим" для лідера ФКП Моріса Тореза. Звідси він не раз обирався до парламенту Франції. У статті йшлося про систематичні виборчі фальсифікації, здійснювані місцевими комуністами.

Усередині 80-х років у середовищі ФКП почалися сильні тертя, з'явилися перші внутрішні "дисиденти"-розкольники. Якраз після президентських виборів 1988 року, на яких удруге переміг Ф.Міттеран, мені подзвонив молодий 30-річний чоловік і розповів, що він працює чиновником в мерії Іврі-сюр-Сен, належить до крила місцевих комуністів-"дисидентів". Він і його однодумці вважають, що ФКП не є демократичною партією. На підтвердження цього вони зафіксували численні фальсифікації на останніх виборах, хоча, за його словами, такі фальсифікації відбуваються давно і постійно. Цей молодий чоловік запитав, чи не опублікували б ми статтю на цю тему. Через кілька місяців я одержав ґрунтовний матеріал, в якому було зроблено скрупульозний математичний аналіз фальсифікацій по кожній виборчій дільниці, з численними таблицями. Було детально описано методи фальсифікації, які добре відомі в Україні – вкидання пачок бюлетенів в урни, заміна мішків зі справжніми бюлетенями мішками з наперед підготовленими, в яких кількість бюлетенів за "правильного" кандидата набагато більша, і такі інші шахрайства. Це було для мене повністю неочікувано. Раніше ми дискутували з А.Кріґель, яка як номенклатурна комуністка в минулому знала про комуністичні методи. Якраз тоді я почав вивчати тему виборчих фальсифікацій у Франції. А.Кріґель мені казала: "Стефане, для чого Ви витрачаєте Ваш час на дослідження цієї теми, якщо й так зрозуміло, що голосування в комуністичних муніципалітетах повністю підтасоване". Я її дуже поважав, тому мовчав, але про себе думав: "Вона аж занадто антикомуністка". Але ця стаття повністю підтвердила слова А.Кріґель.

Здавалося б, навіщо фальсифікувати результати виборів, якщо комуністи й так перемагають на них. На мою думку, головна мета фальсифікацій – вплинути на виборців, залякати їх. Одна справа, коли перевага на виборах становить 55–60%, і тоді можна спробувати змінити ситуацію. Інша річ – коли в результаті "домальовування" голосів перевага стає такою, що в людей опускаються руки і вони думають, що все одно від них нічого не залежить.

До речі, А.Кріґель була проти публікації цієї статті – мовляв, якщо ми це оприлюднимо, комуністи нас тероризуватимуть, затягають по судах, доб'ються закриття журналу "Комуніст". Я наполягав на своєму, аргументуючи це тим, що на їхню атаку ми відповімо ще потужнішою контратакою. Але після публікації цієї статті настала гробова мовчанка, не було жодної реакції з боку комуністів. На підставі цієї публікації з'явилася стаття у впливовій газеті "Монд", яка також була проігнорована ФКП та її центральним органом "Юманіте". Оскільки у Франції правосуддя незалежне, наступні вибори відбувалися під пильним і жорстким контролем ЗМІ, центральної влади і Конституційної Ради, яка неодноразово анулювала сфальсифіковані результати. Це спричинилося до того, що з кожними виборами відсоток підтримки комуністів суттєво зменшувався, вони майже втратили контроль за колись повністю комуністичними містечками. І це змінило місцевий політичний пейзаж.

Тарас МАРУСИК

 ПОЗИЦІЯ

ЗВЕРНЕННЯ
до Дня україномовної преси

Координаційна рада з питань захисту української мови при Київській міській організації товариства "Меморіал" ім. В. Стуса та Комітет захисту українських журналістів нагадують, що з ініціативи низки громадських організацій Києва, Харкова і Лубен, а також відомих громадських діячів в Україні 25 листопада відзначається неформальний День українськомовної преси. Цього дня в 1905 році вийшло перше число газети "Хлібороб", яка започаткувала українськомовну пресу на Лівобережній Україні після зняття обмежень з українського друкованого слова восени 1905 року.

Наші попередні звернення до Президента України Віктора Януковича з пропозицією встановити День українськомовної преси наштовхувалися на повне нерозуміння. За словами вже колишнього радника Президента України Г.Герман, яка надіслала нам відписку від імені цього громадянина, запроваджувати такий день недоцільно. Мабуть, тому що доцільно русифікувати інформаційний простір України?

Це не риторичне запитання, оскільки в 2012 році видимі й невидимі обмеження українського друкованого слова суттєво посилилися, русифікація не була зупинена. З такими темпами деукраїнізації України ми ризикуємо опинитися в минулому, коли діяли чорносотенні ухвали часів Російської імперії – Валуєвський циркуляр, Емський указ і низка інших мововбивчих документів.

За даними аналітичного огляду "Становище української мови в Україні в 2012 році", оприлюдненого Рухом добровольців "Простір свободи", різко зменшився відсоток видань, які виходять українською мовою (з 50,4% у 2011 році до 28,7% у 2012 році). Такого низького показника не було ніколи ні в незалежній Україні, ні в Українській РСР. Це – наслідок діяльності Януковича та його команди, зокрема ухвалення в неконституційний спосіб законопроекту "Про засади державної мовної політики", на виконання вказівок Кремля.

Як видно з цифр, торішнє звернення проігнорували і власники російськомовних видань. Мабуть, їм начхати на права українськомовних громадян, їх не навчили елементарних правил співжиття в суспільстві. Ну що ж, хто посіє вітер зневаги, той одержить бурю спротиву.

Звертатися до такої влади і до таких власників російськомовних видань не має сенсу. Тому закликаємо всіх свідомих українських громадян, в яких ще не заснула національна й особиста гідність, закликаємо всі організації, які поділяють наші аргументи і нашу тривогу за майбутнє української мови на нашій єдиній у світі землі, не передплачувати та не купувати газети і журнали російською мовою.

Координаційна рада з питань захисту
української мови при
Київській міській організації товариства
"Меморіал" ім. В. Стуса
Комітет захисту українських журналістів

В'ячеслав Березовський: "Без української національної ідеї не побудуємо сильної держави"

Голова Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів В'ячеслав Березовський розповів інтернет-виданню "20 хвилин" про нагальну потребу стверджувати українську національну ідею в нашій державі, беручи за зразок такі успішні країни, як Німеччина, Японія тощо:

"Можна безліч разів наводити приклади успішності розвитку економік таких держав, як Німеччина, Японія, Південна Корея, чи Ізраїлю, який є результатом саме національної ідеї (німецької, японської, корейської, єврейської), і так само безліч разів чути відторгнення чину української національної ідеї на підставі того, що, на відміну від названих країн, Україна є багатонаціональною, поліконфесійною, різномовною державою.

До таких політиків, які керуються із території сусідньої держави, і вслід за Кучмою повторюють те, що національна ідея в Україні "не спрацювала", виникає резонне запитання: чому вони не пропагують досвід близької нам ментально та історично сусідньої Росії, де на всіх державних та громадських рівнях потужно й успішно проповідується ідея "Єдиної і неділимої Великої Росії"? Адже, саме ця ідея ґрунтується на об'єднанні, здавалось би, непоєднуваних понять – як російське православ'я та азійський іслам, як слов'янська історія та історія тюркських, кавказьких та інших народів. Саме така внутрішня російська "боротьба протилежностей" і є тим філософським підґрунтям російської національної ідеї, коли представники різних національностей, мов, культур та конфесій головною рисою свого розвитку вважають рух до великої, могутньої та єдиної держави Росії. То чи не варто нам "громити" українофобів успішним прикладом сусідньої держави?

Безперечно варто! І зробити маємо це саме ми – політики, громадські діячі, журналісти, для яких Україна є найкращим у світі живим віночком, сплетеним із культур, мов, релігійних уподобань тих меншостей, які задля збереження своєї ідентичності та успішного розвитку на цій землі мають зробити все для утвердження спільної національної ідеї – Великої Багатої та Неповторної Держави, основою якої є український народ!"

20minut.ua

 ПО ВКРАЇНІ МИЛІЙ

ЗАПРОШУЮТЬ "КАМ'ЯНІ БУЗЬКИ"

Церква святого Миколая

На Львівщині з'явився новий туристичний маршрут. Туристів запрошують відвідати Кам'янсько-Бузький район – місцевість неповторну й унікальну, проте досі маловідому. Вона приваблює не тільки мальовничими пейзажами Західного Бугу, а й унікальними пам'ятками історії та культури Побужжя і Малого Полісся. Зокрема, над ставом у селі Велике Колодно зберігся костел Воздвиження Чесного Хреста (1932 р.) з чудовими розписами в стилі арт-нуво. Тут побував під час Першої світової війни Швейк – герой роману Я. Гашека "Пригоди бравого вояки Швейка". А невеличке село Дернів має аж дві окраси: дерев'яну церкву святого Микити (1666 р.), що належить до числа досконалих споруд народної архітектури галицької школи, та рідкісний для України костел у стилі конструктивізму (1930 р.). У Батятичах на малому Поліссі туристам покажуть три чудові зразки сакральної архітектури: дерев'яну церкву св. Юра (1759 р.), церкву Собору Пресвятої Богородиці (1788 р.) і костел св. Ядвіги (1903 р.).

А в самій Кам'янці-Бузькій – давньому галицькому місті, що розкинулось між двома річками – Західним Бугом і Кам'янкою, гостей зацікавлять шедевр дерев'яної сакральної архітектури – церква святого Миколая (1667 р.) з п'ятиярусним іконостасом, дзвіницею та величний неоготичний костел Успіння Богородиці (1908 р.), а також Історико-краєзнавчий музей "Кам'янеччина".

В одному з найкращих краєзнавчих музеїв України – Народному історико-краєзнавчому музеї Добротвора і навколишніх сіл представлено близько трьох тисяч пам'яток Надбужанщини. У селі Тадані стоїть найдавніший з небагатьох збережених дерев'яних костелів України – костел Відвідування Єлизавети Дівою Марією і Святої Теклі (1734 р.). А в Неслухові, у палаці Дідушицьких, можна оглянути експозицію історико-краєзнавчого етнографічного музею "Скарби Галичини" ім. Івана Сологуба.

Леся РУПНЯК

ПОГЛЯД

ДУХ НАЦІЇ ВЧИТЬ НАС ЛЮБИТИ ПРАВДУ І МАТИ ЧЕСТЬ

Марія ПЕРЕДЕРКО

Термін "чесність" походить від славного коріння, яке возвеличує кожну Націю, якщо їй притаманні різні чесноти. Коренем, тобто основою цього слова, є дуже важлива для українців моральна категорія – **честь**. Чесність і **честь** закладені в глибинних традиціях Української Нації і мають таке довге коріння, яким є часовий вимір українського етносу. Вони закладені в генетичному коді Нації. Досліджуючи народні традиції та звичаї українців, неминуче наштовхуєшся на цю архідавню й дуже важливу рису нашої ментальності.

Я росла у віддаленому селі, моє дитинство припало на післявоєнні 50–60 сталінські й хрущовські роки темного репресивного періоду на Західній Україні, коли війна між ОУН-УПА та військами НКВД набирала нечувано гострих бойових дій. Але в цих найтяжчих для українців умовах виживання нас, дітей, батьки вчили **чесності**, здебільшого власним прикладом, підсилюючи повчаннями. Мама казала, що найголовніше для людини – це **мати честь**. І друге, за тим – **берегти її**. І третє, рівноцінне першим двом – **не увірвати чести іншому**! Це було так важливо, що коли хтось із нас, дітей, дозволив собі непоштиво озватися до старшої людини або комусь збрехати, то це каралося. Увечері, коли збиралася уся сім'я, а в найгірших випадках – приходив хтось з авторитетних родичів, при всіх було сказано, якого **сорому** допустився хтось із нас і якою **ганьбою** це лягло на всіх. **Мати честь, берегти її й не увірвати чести комусь** було дуже важливим. До цього слід додати, що ще малими знали, що **ми – українці**, а "Кобзар" Шевченка займав своє почесне місце після молитви до Бога. Тато додавав ще від себе про москалів, які зараз нами керують, але в них інша мораль, ніж в нас і ми дуже різнимося, бо ми сидимо у своїй хаті на своїй землі, а вони прийшли до нас, бо хочуть їсти, бо Росія голодна, а тепер нас погнали в колгоспи й зробили і нас голодними. Вони так прямо нам, дітям, не казали, але те, що говорилося між дорослими, і ті слова, звернені до нас, згодом синтезувалися в наших головах й дали таке розуміння життя. Від дітей прямо і твердо вимагалося дотримання честі. Бо "люди будуть сміятися", або "люди осудять" і т.д. Така галицька сім'я була типовою.

Тепер я думаю: коли ми, українці, стали втрачати свої моральні цінності? З якого моменту питання **Честі** і питання належності до Нації у нас почало втрачатися? Щоб відповісти на це питання, треба робити окреме дослідження. Нині маємо факт тотальних утрат.

Я хочу повернути нас усіх до власного коріння. Я мрію про те, що кожен українець **буде мати за Честь назвати себе Українцем**. Зрозуміє, що російська мова для нього чужа, вона не закладена в генетичному коді душі, що російською мовою, як англійською, французькою, німецькою, італійською, можна послуговуватися як інструментом для читання текстів в оригіналі, але аж ніяк не в повсякденному житті, через те що повсякденний вжиток належить уже до моральних засад, а порушення засадничих принципів людиною призводить до подальших утрат моральних цінностей – **Честі, Гідності, Значимості**.

ПОГОВОРІМО ПРО ЗНАЧИМІСТЬ

Значимість, як категорія моральних принципів, закладена у Національних цінностях. **Належність** та **усвідомлення належності до своєї Нації** (будь-якої людини і будь-якої Нації) психологічно робить ту людину **значимою**, перш за все, у своїх власних очах та в очах інших народностей. Адже кожен з нас на цій землі трудиться на свою Націю, тим самим піднімаючи загалом людство. Ми для того прийшли конкретно в конкретну Націю. І зрада починається там, де починається невідповідність між Національною належністю й Мовою повсякденного вжитку. Така людина, ставши зрадником, одразу втрачає свою **значимість**. Вона вже ні се ні те: конгломерат якоїсь суміші, зчаста – гримучої. Далі таку людину веде вже не Дух Нації, а щось темне й невизначене. Їй немає чим гордитися, їй бракує **значимості**.

Тоді такі люди, шукаючи компенсації, падають ще нижче – через злодійські тіньові схеми, обкрадаючи державні грошові потоки (а це значить – нас з вами, бо держава – це не вони, держава – це ми), всіма силами намагаються досягнути **значимості** засобом нагромадження матеріальних благ. І коли вони і в такий спосіб цього не отримують, настає важке розчарування. Виявляється, щастя не в цьому. Адже жодний український олігарх, який став ним, обікравши нас, не отримав від нас визнання **значимості**. Замість неї – людську зневагу. А, скажімо, йому невтямки, що обкрадений не визнає злодія **значимим**. Злодій є злодій. Він за усіх часів серед українців вважався упослідженим.

Відчувши себе в українському суспільстві невизнаним і упослідженим, такий олігарх рветься до влади. Ось я вам покажу! Ось я буду вищим за вас, я вами буду керувати! Але у відповідь – презирство і сміх. Та ще перемивання кісточок – звідки й якого роду-племені з'явилася ця чупакабра!

– Ах, ви так! – каже такий собі комплекс неповноцінності, не досягнувши і в такий спосіб **значимості**. – Я заставлю вас замовкнути! – і виносить заборону на належність до Нації! Тепер уже ні в паспортах, ні в жодних інших документах ви ніколи не дізнаєтесь про моє коріння. **Мова визначить мою Національність!**

Але і тут не вийшло. Українці масово почали малювати Дерево свого Роду. І визначатись з Національністю, як це свого часу блискуче зробив Володимир Антонович, вивчивши своє польське, угорське та українське коріння, відчув себе українцем і почав служити Українській Нації, заклавши фундамент Українського Націоналізму. "Нащадок предків-українців, що заблукали в польщизну, свідомо повертається до свого етнонаціонального коріння" і зізнається, що він виправив падіння своїх предків-українців, які зіскакували в різні нації, і на ньому ця нерівна дорога роду закінчується. Здолавши бар'єр розщепленої ментально свідомості, він відчув свою Значимість. І його найбільшою мрією стало: "Я надіюсь, – писав Антонович, – що працею і любов'ю заслужу коли-небудь, що **українці визнають мене сином свого народу**, бо я все готовий розділити з ними" (1:20.)

Якщо повернутись до спогадів з мого дитинства, то мама і тато сказали б: час відречення від свого коріння – це найбільший Сором і Гріх. А, перефразовуючи нашого славетного українця Анахарсія, одного з семи мудреців світу, якого елліни кликали на свій лад – Анахарсіс (2:66), можу сказати: **"Той, хто соромиться своєї Нації, сам стає найбільшим її Соромом"**.

Чому українець соромиться визнавати себе українцем? З двох причин: через комплекс неповноцінності й через провину перед своєю Нацією. З першим треба працювати над собою психологічно, а з другим – морально: покаятись за свої гріхи чи гріхи своїх предків. Це очищення, й воно дає дуже позитивний результат, бо людина тоді не тягне за собою довгий шлейф (а хвіст ми знаємо в кого росте), вона обрубує його і розпочинає свої кроки до власної значимості.

Отож, розпочнемо свою Дорогу з очищення. Введемо у паспорт графу "національність" і наша самоідентифікація набуде статусу Правди. Адже "громадянин України" – це політична ідентифікація, яка тільки частково дає уявлення про людину, як політичну одиницю, але вона не дає жодного уявлення про власне походження як вимір людської категорії, власне наповнення ментального оригінальністю. Адже кожна Нація є носієм своїх власних морально-етичних, ментальних цінностей. Це той код, який закладається у душі перед народженням на землі, коли вона проходить для свого втілення через конкретний егрегор конкретної Нації. На тонких планах немає космополітичного егрегора. Космополітизм – це витвір людини з покрученою свідомістю. Його у Божому царстві не існує. За Божим промислом створені Нації, які представлені на землі людьми.

Отож, розпочнемо своє дослідження з позитиву: тяглості й переємності боротьби за Незалежність України протягом XX-XXI століть. Що це за процес? Чи має він зв'язок із Духом Нації? І чи вже осилила його наша історична наука? А потім перейдемо до негативу: тяглості й переємності боротьби ПРОТИ Незалежності України. І перше, і друге триває до цього часу.

Будьмо чесними перед самими собою й перед іншими.

Дух Української Нації, що витає над Україною, учить нас любити Правду і Честь, бути гідними Українцями.

1. Білодід В.Д. Історіографія української етнонаціональності: В.Б. Антонович: Історіософські нариси. – К.: Вища школа, 2011. – 335 с.
2. Русяєва А.С. Славетний мудрець – скіф Анахарсіс. – К.: Наук. думка, 2001. – 104 с.

З ГЛИБИНИ ВІКІВ

ЗНАЙДЕНО МОГИЛУ МАТЕРІ МАЗЕПИ

Під будівлею Мистецького арсеналу в Києві знайдено останки ігумені Києво-Печерського Вознесенського монастиря Марії Магдалини (до черництва – Марина Мокієвська) – матері гетьмана Івана Мазепи.

Як стверджує секретар настоятельки Фролівського монастиря Херувіма, раніше на місці Мистецького арсеналу був розташований Києво-Печерський Вознесенський монастир, ігуменею в якому була мати Мазепи. 1712 року, за п'ять років після смерті матері гетьмана, на місці монастиря вирішили побудувати завод "Арсенал". І за наказом Петра І храм переїхав з Печерська на Поділ. "Тепер це наш Фролівський монастир", – каже черниця.

Коли на території заводу "Арсенал" вирішили зробити культурний центр, там стали проводити археологічні розкопки. Так було знайдено поховання черниць, у тому числі матері Мазепи. Загалом під «Арсеналом» знайшли понад 260 поховань. Прах черниць і матері Мазепи буде перепоховано на території Фролівського монастиря з благословення митрополита Київського, глави УПЦ МП Володимира.

Чи буде затишно душі покійної від того, що її прах перебуватиме під опікою Московської церкви, яка, за наказом Петра І, протягом трьох століть виповідала анафему її щляхетному синові, українському державнику гетьману Іванові Мазепі? Його останки досі перебувають поза межами України. Тож перепоховання праху його матері на території Софії Київської чи, скажімо, на Байковому цвинтарі стало б чином пошанування славної пам'яті видатного українця Івана Мазепи. Громадськість Києва повинна б про це подбати.

Звичайно, на її могилі мав би постати монумент – гідний пам'ятник високодостойній українці, яка подарувала Україні сина-лицаря. І якщо ми, на свій сором, досі не спромоглися спорудити в центрі столиці величний пам'ятник гетьману України Іванові Мазепі, то справжнім місцем паломництва може стати материнська могила, увінчана і барельєфом її сина. Маємо врешті навчитися належним чином шанувати наших національних героїв, тих, хто торував Україні шлях до Незалежності. Хтозна, може, саме наша невдячність і безпам'ятство породили манкуртів, які, не пам'ятаючи свого роду, безчестять Україну, зрікаючись її святинь. І ще одне варто наголосити. Перепоховання матері гетьмана Мазепи має стати подією в житті суспільства, трактуватися, як жалобна урочистість. Звісно, нинішній владі не до снаги перейматися справами нації. Отже, про гідне перепоховання мусить подбати громадськість Києва.

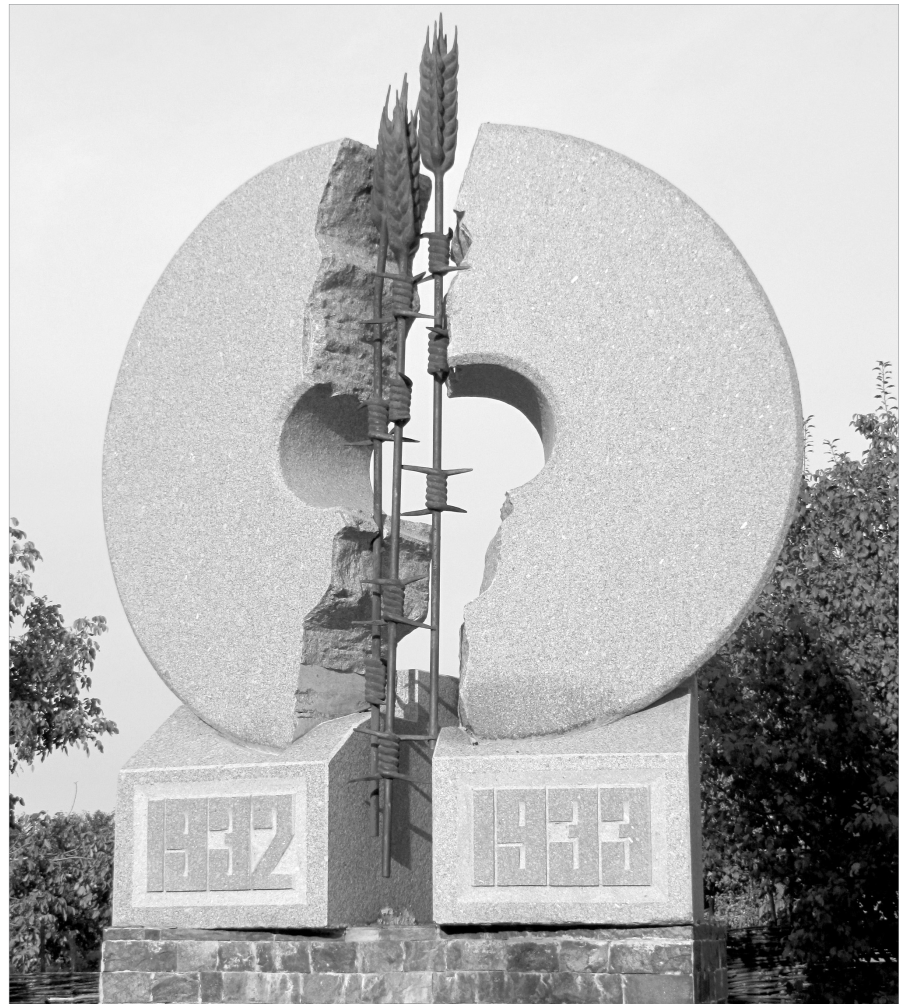
За даними істориків, Марина Мокієвська народилася імовірно між 1617 і 1621 роком у старовинному шляхетському православному роді біля Білої Церкви. Взяла шлюб зі Степаном-Адамом Мазепою не пізніше 1638 року. Народила двох дітей – сина Івана і дочку Олександру. Після смерті чоловіка в 1665 році присвятила себе громадському і церковному життю. Була членом Луцького Хрестовоздвиженського братства. За припущенням, у 1674 або 1675 році прийняла постриг із ім'ям Марії Магдалини. У 1686 році вже була ігуменею Києво-Печерського Вознесенського жіночого монастиря. З 1687 року вона стала ігуменею Глухівського Преображенського жіночого монастиря.

Наш кор.

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

ГОЛОДОМОР БУВ ЗБРОЄЮ МАСОВОГО ЗНИЩЕННЯ

Намагаємося зрозуміти, чому так важко будується наша держава, чому на два десятиріччя затягнувся перехід України від статусу колонії до повноцінного суверенітету. Після короткочасних піднесень, коли нація яскраво демонструє свій величезний державотворчий потенціал і здобуває значні історичні перемоги, настає тривалий період спаду її політичної активності, який характеризується незбагненною апатією, млявістю, зневірою у власних силах.

Причину цього явища треба шукати не в сонячній радіації, не у впливі на поведінку людей розташування планет. Вона криється у трагічних сторінках нашої історії. Згадаймо: упродовж історично короткого проміжку часу, фактично протягом життя одного покоління Україна пережила дві масштабні світові війни, дві національно-визвольні війни, які закінчилися невдачею, три голодомори, декілька десятиріч жорстоких репресій, переслідувань за віру, мову, культуру, Чорнобильську катастрофу. Найкращі сини й дочки України впродовж тривалого часу безжально винищувалися окупаційною владою. Унаслідок впливу таких руйнівних чинників генетично слабший народ, напевно, зник би з лиця землі.

На щастя, українці, попри величезні втрати, не тільки вистояли, а й навіть спромоглися здобути свою державу. Щоправда, поки що наш народ не виростив, не виплекав гідних своєї величі провідників, які б могли вивести нашу державу і націю з глухого кута нерозв'язаних проблем.

Найбільшим, найдошкульнішим ударом, який завдав українській нації непоправних утрат, став, безумовно, Голодомор 1932–1933 рр., штучно організований комуністичною владою. На боротьбу проти непокірного українського селянства, яке не бажало віддавати зароблене важкою чесною працею майно чужій державі, сталінський режим переніс методи, завдяки яким ленінському режимові вдалося перемогти своїх супротивників у 1917–1920 рр. Найголовніший із них – масовий терор, що передбачав безжальне поголовне винищення особливо непокірних. Таким виявом комуністичного терору проти українського селянства, як ворога більшовиків, став Голодомор.

Голодомор був зброєю масового знищення, національного і соціального поневолення українців. Він мав усі ознаки злочинів етноциду й геноциду, тобто умисних дій, спрямованих на винищення народу в цілому або якоїсь його частини. До різних форм геноциду, як засобу біологічного чи психологічного ослаблення ворога, вдавалися всі тоталітарні режими XX сторіччя. Особливих "успіхів" у цьому досягли червонопрапорні комуністичний і нацистський режими. Обидва застосовували масові репресії за ідеологічною та національною ознаками.

Комунізм – це особлива машина людиновбивства. Саме комуністи у країні, за назвою соціалістичній, відродили рабовласництво, використовуючи примусову працю мільйонів безправних в'язнів численних концтаборів і кріпацтво у вигляді загнаних у колгоспи безпаспортних селян. Вони єдині у світовій практиці додумалися встановлювати квоти на знищення "класових ворогів". До кожної республіки, області, району й міста з московського центру доводився план обов'язкової кількості заарештованих, розстріляних, пограбованих, виселених. Тільки в СРСР місцеві відділення репресивних органів змагалася, хто швидше виконає план з людиновбивства. Напившись людської крові, навперебій, випрошували в Москви збільшення квоти тих, кого хотіли погубити. Тільки комуністи разом з нацистами застосовували практику взяття заручників, масові страти. Лише вони придумали "чорні дошки", на які заносили села й райони, що не виконали плану хлібозаготівель. Це вони виморювали українців голодом, брали в облогу, ізольовували від зовнішнього світу сотні сіл, перекривали дороги, нікого з них не випускали, не завозили до крамниць товарів першої потреби: сірників, солі, гасу.

Злочинний режим вів затяту боротьбу проти церкви, насаджуючи атеїзм. Щоб вихована на сатанізмі молодь з безбожною рішучістю демонструвала нечувану жорстокість у ставленні до українських хліборобів. Щоб створити пекло в українському раю.

У розпал колективізації на Київщину з Москви був відряджений популярний письменник, автор відомих творів про "громадянську" війну І.Бабель. Він отримав завдання описати "успіхи більшовиків у колгоспних перетвореннях на селі". Побував Бабель і на Бориспільщині, зокрема, в с. Велика Стариця. Картини народного горя не затьмарили йому сумління. У своїх оповіданнях він вивів образи працьовитих, дбайливих і моральних українських селян, яким протистоять представники сільської влади і районного керівництва, що втратили людську подобу, – тупі, жорстокі, малописьменні ледарі й нероби. Ось фрагмент щоденникового запису І. Бабеля: "Тут, під Києвом, доброго, мудрого і міцного чоловіка перетворюють на бездомного, шолудивого собаку, якого всі цураються, як чумного…". За правдиві твори письменник поплатився життям – через декілька років його розстріляли з тавром ворога народу.

Щоб запобігти народному повстанню, з України виводили військові частини, укомплектовані українцями, замість них присилали підрозділи з центральної Росії, а на початку 1932 р. в Україну прислали ще й 1-шу кінну армію. Уперше в історії були перекриті кордони з Білорусією і Росією. З цих республік заборонялося ввозити харчі в Україну, навіть у найменших кількостях. Так влада чинила геноцид нашого народу. В Україні вона поводилася не як у своїй державі, а як на загарбаній території. Бо так воно насправді й було.

Дехто з тих "дурнуватих комсомольців", завзято виконуючи настанови старших партійних товаришів, грабував, морально й фізично калічив людей, прирікав їх на голодну смерть, згодом розкаювався у скоєному. Так намагався спокутувати свій гріх. Одних із них у виданій за кордоном книжці прямо писав, що "служив дияволу і сам прийняв на себе образ сатани". Так комунізм калічив людські душі тих молодих романтиків, які, можливо, щиро шукали правди і бажали добра людям.

Скільки ж людей стали жертвами Голодомору? Точних цифр ніхто не знає, крім Бога. Про масштаби трагедії свідчить хоча б такий факт: у 1928–1929 роках на території України у 1-й клас пішло 1585814 учнів, у 1938–1939 рр. кількість першокласників, дітей, народжених у 1931–1933 рр., становила 985698 душ. Тобто на 600256 осіб менше. Отже комуністичний режим свідомо вчинив акт дітовбивства. За це йому ніколи не буде прощення! За свідченням дослідників, що не мали жодних сентиментів до нашого народу, за один рік Голодомору українців загинуло більше, ніж від голокосту євреїв за всі роки Другої світової війни. У багатьох місцевостях центральної України протягом 1932–1933 рр. померло людей більше, ніж загинуло в період 1941–1945 рр. Так у с. Косівка Володарського району Київської області, де народилася моя мати, Голодомор забрав життя 721 людини, війна вкоротила віку 136 односельцям.

Спостерігалися й такі тенденції: замість вимерлих українців до нас масово переселяли росіян. За неповні два роки їхня кількість в Україні зросла більше, ніж на мільйон осіб. Так досягалася мета кремлівського керівництва щодо українців: одних упокорити Голодомором, інших – винищити фізично. Вожді не приховували свого наміру змінити в Україні "етнографічний матеріал". І почали вони саме із селянства – носія української мови, культури, традицій, національного характеру й менталітету.

Отож нині через ослаблення опору чужинцям нами правлять особи, які нічим не пов'язані з Україною – ні походженням, ні народженням, ні духовністю. Чужі їм наші національні святині – мова, культура, історія. Їх тут тримають обманом захоплена влада і незаконно здобута власність.

Треба сказати про непривабливу роль країн Заходу в українській трагедії. На час Голодомору там не виявилося мудрих політиків, далекоглядних лідерів. Тодішні керівники демократичних держав Європи й Америки, безперечно, добре знали про масштаби біди, що нависла над нашим народом, але нічим Україні не допомогли. Тому і на них, хоч і опосередковано, але також лежить відповідальність за московський геноцид українського народу.

Про штучний характер Голодомору свідчать безліч фактів. У тому числі декілька десятків рішень найвищих органів тодішньої влади – московської і київської, нещодавно розсекречені документи. Вони добре відомі, бо неодноразово цитувалися в літературі, навіть у шкільних підручниках дотабачниківського періоду. Не менш показові щодо цього висловлювання перших осіб більшовицької держави. Чого вартий лист Сталіна до Кагановича, в якому є такі слова: "На Україні засилля петлюрівців. Якщо не візьмемося негайно за виправлення становища, Україну можемо втратити". А перший секретар Дніпропетровського обкому компартії Мендел Хатаєвич не приховував, що "між селянами і нашою владою – жорстока боротьба на смерть. Цей рік став випробуванням нашої сили і їхньої витримки. Голод довів їм, хто тут господар. Він коштував мільйони життів, але колгоспна система буде жити завжди. Ми виграли війну".

Отже, більшовицький режим, запроваджуючи в Україні Голодомор, знав, що розпочинає проти нашого народу безпощадну жорстоку війну, яка точитиметься без правил, без лінії фронту, без гуманного ставлення до переможених.

Нинішня влада неохоче бере участь у жалобних заходах зі вшанування пам'яті жертв голодоморів і політичних репресій. Найчастіше або ігнорує їх цілковито, або присилає на заходи третьорядних чиновників. Газети писали, що торік до найбільшого пам'ятного знака жертвам Голодомору на Дніпропетровщині не прибув жоден з обласних очільників. Зате коли до цього міста приїхав з Москви якийсь Ніконов – голова фонду "Рускій мір", усі вони, повилазивши в робочий час з м'яких крісел, навввипередки побігли засвідчувати йому холуйську відданість.

На жаль, не так масово, як належить цивілізованому народові, беруть участь у заходах вшанування жертв голодоморів діти, онуки, правнуки. Невже перервався духовний зв'язок поколінь? Якщо це так, то наше суспільство має всі притаманності постколоніального, постгеноцидного характеру. Поставивши діагноз, хворобу треба терпляче лікувати. Чим? Передусім правдою. Про минуле й сьогодення. На нас покладено важку ношу донести її до духовно незрячих братів.

Про штучний характер Голодомору свідчать безліч фактів. У тому числі декілька десятків рішень найвищих органів тодішньої влади – московської і київської, нещодавно розсекречені документи. Вони добре відомі, бо неодноразово цитувалися в літературі, навіть у шкільних підручниках дотабачниківського періоду. Не менш показові в цьому плані висловлювання перших осіб більшовицької держави. Чого вартий лист Сталіна до Кагановича, в якому є такі слова: "На Україні засилля петлюрівців. Якщо не візьмемося негайно за виправлення становища. Україну можемо втратити". А перший секретар Дніпропетровського обкому компартії Мендел Хатаєвич не приховував, що "між селянами і нашою владою – жорстока боротьба на смерть. Цей рік став випробуванням нашої сили і їхньої витримки. Голод довів їм, хто тут господар. Він коштував мільйони життів, але колгоспна система буде жити завжди. Ми виграли війну".

Анатолій КОВАЛЬЧУК,
голова Бориспільського об'єднання Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Тараса Шевченка

ПАМ'ЯТЬ

ЩЕ РАЗ ПРО ЗНИЩЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕЛІТИ ТА 75-річчя СМЕРТІ ЯКОВА СТРУХМАНЧУКА

Формула успіху: обдарування плюс безупинна робота над собою.
Я. Струхманчук

Про комуністично-сталінські репресії вже стільки сказано і написано в Україні та в діаспорі, що звернення до цієї тематики стає своєрідним мучеництвом не лише для тих, хто пише, але й великою мірою для тих, хто читає. Здається, що ця тема вже пересичена, однак коли до Верховної Ради за КПУ в Україні проголосувало поверх 13 відсотків виборців, це сигнал, що наша читацька авдиторія в Україні недостатньо ще засвоїла криваві уроки комуністичної імперії. Дехто каже – всі роки чорною ніччю залягають в Україні від Переяславської угоди 1654 року. Однак найбільше криваве жниво завдала нашому народові комуністична система, через штучно запроваджені голодомори і масові розстріли, в яких загинуло десятки мільйонів невинних і безборонних людей. Це комуністичне шумовиння неустанно продумувало і продумує провокативні дії, за допомогою яких винищує українську націю послідовно й наполегливо. Ось згадаймо одну з трагічних подій в історії української культури так званий Процес Спілки визволення України (СВУ) – показовий процес над 45 керівниками і головними діячами України, що відбувся в оперному театрі у Харкові від 9 березня до 19 квітня 1930 року. Серед 45 заарештованих було 2 академіки (С. Єфремов і М. Слабченко), письменники, професори, правники, священнослужителі, викладачі вузів і шкіл, студенти. ДПУ пред'явило заарештованим обвинувачення у належності до контрреволюційної організації – СВУ, яка нібито готувала повалення Радянської влади шляхом збройного повстання та встановлення військово-фашистської диктатури. Цей же комедійно-театральний процес СВУ мав політичне завдання обґрунтувати переслідування потенційної націоналістичної політичної опозиції і підготувати ґрунт для подальших нападів на ВУАН та УАПЦ і для переслідування інших нібито наявних політичних угруповань, поглибити ворожнечу між прихильниками українізації (комуністами й некомуністами) і безпосередньо політично скомпрометувати саму політику українізації, пов'язуючи українське відродження з діяльністю УНР в екзилі та з агресивним спрямуванням закордонної політики. Справа СВУ була початком розгрому українського культурного процесу, що інтенсивно розпочався в УРСР після визвольних змагань. У наш час скандальний мовний закон Колісніченка і Ківалова є немов продовженням цього ганебного процесу.

Ці ж самі нелюди – комуністи влаштували і підступний з'їзд бандуристів 30 грудня 1930 року в Харківському оперному театрі. Звезли сюди навіть сліпих співців – бандуристів-кобзарів і лірників, яких наш народ називав Божими людьми і вважав великим гріхом чимсь скривдити бандуриста. Радо їх приймав на нічліг, годував, слухав їхній спів, як молитву. Серед них були видатні таланти, які часто походили з бідноти і сиріт. З'їзд був заманливим, а зібравши усіх тих мистців разом, комуністичні посіпаки знищили їх безпощадно. Сьогодні чужа владна кліка править в Україні – Азарова, Табачника і таких, як вони, на чолі з президентом України В. Януковичем, яка дозволяє відкрито в незалежній Украні поширювати антинаціональну ідеологію – прокомуністичну, що суперечить ідеї суверенітету держави. Так можна перераховувати дикі злочини комуністичної системи і владців Януковича, яка показала своє антидемократичне вістря у виборах до ВР України.

Однак поки перейдемо до обговорення нашого ювіляра, згадаймо і те, що на зламі жовтня і листопада 1937 р. в урочищі Сондормох на Соловках комуністичні негідники розстріляли понад 200 видатних українців. Серед них були Лесь Курбас, Микола Зеров, Мирослав Ірчан, Микола Куліш, родина Крушельницьких. Загалом у ті чорні дні на Соловках поклали голови 1.111 осіб. Масові розстріли відбувалися за ухвалою трибуналу – "трійки товаришів" Позернова, Шитова та Заковського. Виконавчим катом був капітан Матвєєв, який щодня вбивав близько 200 осіб. Кат помер 1973 р., не був притягнутий до кримінальної відповідальності, а від його справ сучасні комуністи не відмовляються. Час спливає, але пам'ять наша не повинна затирати слідів тих страшних злочинів.

На тлі сказаного хочу представити нашого ювіляра – Якова Струхманчука, який народився 10 серпня 1884 р. у селі Росохуватець, тепер – Козівського району Тернопільської області. Він належить до тих діячів культури, які потрапили у пекло більшовицького терору і передчасно загинули, не сказавши останнього слова в мистецтві. Середню освіту Яків здобув у Бережанській та Львівській гімназіях. Ще гімназистом став постійним співробітником львівських сатирично-гумористичних журналів "Комар" та "Зеркало". У 1904 р., коли відзначали

Яків СТРУХМАНЧУК з дружиною Оленою і дочкою Надією. 1923 р.

250-річчя приєднання України до Росії, в журналі "Комар" була вміщена карикатура Я. Струхманчука, що викривала порушення царською Росією Переяславської угоди.

Співпраця художника в цих журналах свідчить про його високе обдарування в жанрі карикатури, сміливий творчий підхід до відображення явищ тогочасної дійсності з патріотичного погляду. З 1906 по 1910 р. Яків студіював у Краківській Академії Красних Мистецтв. Під час навчання намалював портрети М. Лисенка та Т. Шевченка. Для вдосконалення своєї підготовки Я. Струхманчук здійснив тримісячну подорож до знаменитих картинних галерей Європи (Берлін, Мюнхен, Дрезден, Париж). Як талановитий митець, він отримав стипендію з фундації Митрополита А. Шептицького і в 1911–1913 рр. продовжив навчання в Парижі. У той період художник створив образ Матері Божої, який зберігається в Бережанському краєзнавчому музеї.

Твори Я. Струхманчука друкували у львівських журналах "Ілюстрована Україна", "Зеркало", "Жало" та в інших. У 1913 р., після повернення з Парижа, художник влаштував виставку своїх робіт. Але український патріотизм привів його до лав Українських Січових Стрільців, де отримав медаль за хоробрість, на жаль, потрапив у полон російський, але вдалося йому вийти на волю. Працював коротко педагогом в Українській чоловічій гімназії в Перемишлі. У 1919 р. вступив у лави УГА, був ад'ютантом М. Тарнавського, боровся жертовно за волю України. З 1920 р. став членом літературно-мистецької групи "Західна Україна" і зустрічався з Л. Курбасом, зацікавився театром і намалював олівцем 33 портрети акторів, зайнятих у виставі "Гайдамаки" за Т. Шевченком. У 1923 р. Я. Струхманчук вступив до Асоціації Художників Червоної України (АХЧУ) і взяв участь у пересувній виставці її картин під назвою "По селах, містечках і містах України". З 1927 р. ілюстрував твори Осипа Маковея, Петра Козланюка, Федора Малицького. Працював творчо для журналів, писав літературні твори мистецького характеру і вміщував сатиричні малюнки в тодішній пресі.

Не обминула кривава хвиля репресій Я. Струхманчука. Особлива вищезгадана трійка НКВС з 20 листопада 1937 р. винесла ухвалу: "розстріл". Вирок виконано 2 грудня 1937 р. Був наказ його твори нищити, тому і не так багато збереглося їх. Відомі: 17 живописних полотен та 62 графічні листи у Національному музеї у Львові, 33 рисунки акторів у Київському музеї театрального та кіномистецтва, портрет М. Кічури в Івано-Франківському, образ Богородиці – у Бережанському краєзнавчих музеях і це, мабуть, усе, що вдалося дивом зберегти.

Кати знищили визначного українського митця-художника, талановитого педагога й публіциста та військово-політичного діяча. Схилімо наші голови перед страченими українськими патріотами.

Ярослав СТЕХ

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО
Заповняти пробіли в знаннях…	Заповняти прогалини в знаннях…
Силами учнів підготовлено святковий концерт…	Учні підготували святковий концерт…
Продаються зі скидкою…	Продаються зі знижкою…
Всеєвропейський масштаб…	Загальноєвропейський масштаб…
Грудні діти…	Немовлята…
Круглодобовий режим…	Цілодобовий режим…
Відкриємо книжку…	Розгорнемо книжку…
Забезпечити безпеку громадян…	Гарантувати безпеку громадян…
Розмовляти на українській мові…	Розмовляти українською мовою…
Вагон для курящих…	Вагон для курців…
Нашумівша історія…	Голосна (гучна) історія (історія, яка набула розголосу)…
Прийняті міри…	Вжиті заходи…
На півлітри кип'ятку…	На півлітра окропу…
Більмом в оці…	Як сіль в оці…
Більше всього імпонує…	Більш за все імпонує…
Внутрі приміщення…	Усередині приміщення…
В один момент…	Миттю, вмить…
Гра варта свічок…	Справа варта заходу (це того варте)…
Для будь-кого зрозуміло…	Будь-кому зрозуміло...
За бажанням публіки...	На бажання публіки…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. 044-353-19-77, моб. 050-385-91-86, e-mail: voloschak@yandex.ru

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9